

תת"ע 9138/02/22 - באסאם רמילי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 9138-02-22 מדינת ישראל נ' רמילי
תיק חיצוני: 10156946898

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה מיכל דויד
המבקש
נגד
המשיבה
החלטה

באסאם רמילי
מדינת ישראל

לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות ביום 10.03.22 (להלן: "פסק הדין").

המבקש, באמצעות בא כוחו, טוען כי מקום בו הבקשה להישפט הוגשה ע"י בא כוח הנאשם, על המאשימה לשלוח את הזימון לדיון לכתובתו ולא לכתובת הנאשם.

נטען כי שעה שהמשיבה לא עשתה כן -קרי- לא שלחה את הזימון לדיון לכתובתו של ב"כ המבקש - מדובר במחדל **המחייב** ביטולו של פסק הדין.

עוד נטען, כי המבקש ובא כוחו מעולם לא קיבלו הזמנה לדיון, ולכן המבקש לא התייצב.

בנוסף נטען כי המדובר בהתנהלות לא תקינה של המשיבה אשר ביקשה לשפוט את המבקש בהיעדר למרות היותו מיוצג, וזאת במקום "לתת הזדמנות" לעורך דינו להופיע.

המבקש כפר באופן כללי בעבירה המיוחסת, וטען כי ייגרם לו עיוות דין ככל שפסק הדין יותר על כנו, שכן יוטלו הגבלות על רישיון הנהיגה שלו. לציין כי כפירתו אינה מפורטת.

בהחלטתי הוריתי על קבלת תגובת המשיבה, אולם זו לא נתקבל וחלף פרק הזמן שניתן לשם כך.

דיון והכרעה:

סבורני כי דין הבקשה להידחות.

עובדות הצריכות לעניין:

- א. מעיון באישור המסירה הסרוק לתיק בית המשפט, עולה כי הזימון לדיון נמסר לידי ב"כ המבקש ביום 28.11.21.
- ב. פסק הדין ניתן ביום 10.03.22.
- ג. פסק הדין נמסר לידי המבקש ביום 24.03.22.
- ד. יפוי כוח נסרק לתיק בית המשפט ביום 05.04.22.
- ה. הבקשה דנן הוגשה ביום 25.05.22.

סעיף 230 רישא **לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב]**, תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") קובע כי :

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו;"

תקנה 44א' **לתקנות סדר הדין הפלילי**, תשכ"ד-1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל"

בהתאם לנוראות הדין, אין למאשימה כל **חובה** לשלוח הזמנה לדיון לסניגור, גם אם הבקשה להישפט מוגשת על ידו, ומכל מקום- לא ברורה הטענה שכן הזימון נשלח לב"כ המבקש ואף על גביו מצויה חתימה.

לעניין זה, אפנה לעפ"ת 54478-01-20 **מגיס משה מאור נ' מדינת ישראל**:

"לאור הרציונל העומד מאחורי אותן הוראות מיוחדות שנקבעו ל"עבירות קלות", דהיינו הצורך בקיצור ויעול ההליך בעבירות אלו, אינני סבורה כי יש להטיל על המדינה חובה לשלוח הזמנה לדיון למספר גורמים או למספר כתובות, ודי בכך שהמדינה השכילה לאפשר לנאשמים לקבל את ההזמנה לדיון לכתובת בא כוחם, במקום לכתובתם הרשומה, כקבוע בחוק".

להדגיש- משנשלח הזימון לנאשם או לבא כוחו, די בכך. במקרה דנן, כאמור, נשלח הזימון לכתובתו של ב"כ המבקש ונמסר ביום 28.11.21. בבקשה ולא נטען דבר לעניין אישור המסירה, ולפיכך לא הופרכה החזקה הנקובה בדיון.

להוסיף, ב"כ המבקש העלה טענת כפירה כללית, אולם אין בכך כדי לבסס חשש לעיוות דין שיכול וייגרם במידה ופסק הדין יוותר על כנו, ובעניין זה אפנה לרע"פ 2575/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.9.2017).

אין אף לקבל את טענתו הנוספת של המבקש, לפיה ככל שפסק הדין יוותר על כנו, יוטלו הגבלות על רישיונו, ובכך, לדידו, יש כדי לבסס חשש לעיוות דין. ראשית, טענה זו נטענה בעלמא, ושנית, גם אם טענה זו הייתה נתמכת באמסכתאות מתאימות, אין בכוחה לבסס חשש לעיוות דין, ובעניין זה אפנה לרע"פ 2754/12 **פול ביסמוט נ' מדינת ישראל**, פס' ו (19.4.12).

יצוין כי הבקשה שלפניי הוגשה ביום 25.05.22, כאשר נראה כי המבקש ידע ביום 24.03.22 על מתן פסק הדין, כך עפ"י אישור המסירה הסרוק לתיק בית המשפט, ובא כוח המבקש צפה ביום 10.04.22 בפרוטוקול במסגרתו ניתן פסק הדין בהיעדר, כך עפ"י נתוני התיק. מכאן- שלכל המאוחר נודע למבקש על מתן פסק הדין ביום 10.04.22.

לאור העובדה כי הבקשה דנו הוגשה בחלוף המועד הנקוב בסעיף 130(ח) לחסד"פ, ובהיעדר הסכמת המשיבה לביטול פסק הדין, אין לי אלא לדחות את הבקשה גם לנוכח נתון זה.

בשלהי דבריי, אבקש להתייחס לטענה לפיה, ככל שנאשם מיוצג ואין התייצבות מטעמו, אין לשפוט אותו בהיעדר, אלא חלה על המאשימה חובה אתית לתת הזדמנות לבא כוחו להופיע. טענה זו איננה יכולה להתקבל, שכן ברי כי אין מקום לעשות איפה ואיפה בין המיוצגים ובין אלו שאינם.

עצם היותו של נאשם מיוצג, אינו פוטר אותו מן החובה להתייצב לדיון הקבוע בעניינו ואינו מקנה לו "זכויות יתר" דיוניות.

לנוכח האמור לעיל, הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין, מורה על ביטול תוספת הפיגורים.

הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 06.10.22.

ההחלטה תומצא לצדדים ולמרכז לגביית קנסות.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"ב, 06 יולי 2022, בהעדר הצדדים.